

MARIA PERPINYA

Als meus pares

POEMES

PUBLICACIONS DE «LA REVISTA»

BARCELONA

PRÒLEG

Un dia el bon amic Octavi Saltor, amb la seva inquietud encuriosida, em dugué, ni sé gairebé com, un plec de prosa i poesies d'una jove escriptora empordanesa, per a mi ben desconeguda, Maria Perpinyà. Mes a les primeres paraules, ja em prenia un viu interès per aquells papers escrits en el «pus bell catalanesc del món», evocadors d'aquella plana soleiosa i ventejada:

*terra del bell reposar
i de frisances despertes, Empordà,
planter d'ànimes obertes!*

De la poesia vingué llegir la prosa: igualment bonica, I vaig escriure de seguida un mot de felicitació a l'autora d'aquelles pàgines que un bell atzar em feia assaborir.

Així vaig fer-hi coneixença. I ara, lector, no solament em plau que també n'hi feu, sinó que em plau l'escaiença que jo sigui qui us presenti aquest llibre de poesies, no perquè li calgui cap mena de presentació -inútil gairebé sempre, i ara si mai- sinó perquè estic segur que, si és la primera vegada que us trobeu amb l'autor d'aqueixes estrofes, heu de tenir L'agradable sorpresa que vaig sentir aquell primer cop, i així m'és grat de sortir al pòrtic del llibre a donar-vos-hi la meva benvinguda.

*****

L'autor ha aplegat en aquest llibre les seves poesies més intimes, i ha deixat a part aquelles poesies més descriptives on campaven alloure els aires i clarors de l'Empordà. Unes i altres tenen una mateixa qualitat poètica. Les llegiu i se us fan amigues de la memòria, us hi revé la música, algun vers, alguna imatge, i al capdavall tot el llibre us esdevé un llibre amic.

El bon escriptor no és pas aquell que únicament es fa llegir, sinó, el que es fa rellegir. Els escriptors d'un dia o d'un moment no són pas els millors; ho són els que us obliguen a

tornar-hi. Sotmeteu a tal prova les vostres devocions literàries, mireu si són passatgeres i si poden durar vida endins. La terrible prova de la ,relectura és l'equivalent, en ideologia, a sotmetre un pensament a l'anàlisi. Hi ha ideòlegs que sembla que diguin alguna cosa: hi trobeu un gran escumeig de vèrbola, i si tot just mireu a fons comenceu a descobrir-hi inconsistències, deslligaments lògics, imatges inadequades o balderes... tanqueu el llibre per sempre més. No us diré exemples d'escriptors d'aquesta mena; haurien d'ésser contemporanis -tots els altres havent-se enfonsat en l'oblit- i per ells seria massa ofensiu. A més, en trobareu a cada cantonada. En canvi, preneu les poques paraules d'un Joubert: el llibre breu, els pensaments harmoniosament lacònics; i com més hi penseu més en descobriu la vastitud, el lligament reflexiu, l'experiència de vida, la saviesa i la mateixa poesia.

*****

El llibre que teniu als dits és d'aquells que probablement se us farà rellegir. De mi he de dir que alguns dels seus versos i estrofes sovint m'acuden a la memòria com a veu íntima d'un moment emotiu, d'una visió, d'un paratge. Amb això sol ja us donaria per feta la presentació del llibre i del poeta. De pocs es podria fer tan naturalment i francament el millor elogi.

*****

Ja és excessiu que us entretingui més. Així i tot m'arriscaré a l'excessiu, i m'aturaré un moment a dir-vos la mena de poesia d'aquest volumet; a dir-vos-la vagament abans de la lectura, que us la dirà tan clara que no necessita gaire comentaris.

És una poesia elegíaca velada púdicament amb les imatges més delicades, tretes adés del paisatge, adés de les suggerències misterioses de la fantasia. I aleshores, més que cap història concreta -que poc l'endevinaríeu dins aquesta poesia alhora tan sincera i púdicament velada- percebem la pura expressió poètica i emotiva, la música, un ritme tan adient al sentit i sentiment de les paraules, que fins sovint, movent-se en llibertat, fora de tota mètrica, encara us comunica més bé el seu batec íntim, tot el que calia per fer-vos compartir uns moments de delicada angoixa, ja transfigurats en clara poesia:

Han retornat tumultuosos els instants,
ara són clars de tarda.
Camins del bosc, daurats de fulles i de sol,
sol de claror malalta...
I els dos àlbers que guaiten com tremola el riu
i, sota el pont, l'aigua que és verda i dansa,
i li cauen a sobre roses de ponent,
i ella se'n va esfullant-les ...

No vull anticipar la lectura. Només diré una cosa que, per a mi, i segurament també per a vós, lector amic, té gran importància en un llibre català. El llenguatge viu de Catalunya, de l'Empordà, d'En Ramon Montaner de Perelada, sona autèntic en aquestes pàgines. Per literari que sigui, el llenguatge hi té sempre l'eufonia nativa, i no la hi violenta cap artifici poc adient al seu geni.

I ara sí que un mot més ja no fóra solament sobrer sinó també abusiu. Penetreu dins el llibre, i a mi només recordeu-me, en els moments millors de la lectura, per reconèixer que era justificada la meva complascència en donar-vos, des d'aquest pòrtic, una confiada benvinguda.

JOSEP MARIA CAPDEVILA

PRIMAVERES

ABRIL DESVETLLADOR

Al meus germans Rosa i Lluís.

Desvetlla les roses al cor que s'enuja,
abril que t'emportes les ires del vent
i ens dus el repic cantador de la pluja...
Desvetlla les roses d'amor i turment.

Desvetlla la branca a penes florida
del dolç presseguer, i l'or tendre del blat.
Promesa de fruites al camp i a la vida,
collita de flaires al cor esventat.

Afina el vellut de l'herbei en la prada,
i el verd de les aigües, i el verd del pujol,
i en ésser els blats esperança granada,
abril, porta'ns boires tenyides de sol.

Alliberada de l'afany inútil
l'ànima veu en flor tota la terra,
i ella mateixa és una flor desclosa.
Serenitat del cel i les muntanyes.
Oh, graciosa i clara placidesa
del rierol que llisca entre la molsa!...
de la vostra virtut l'ànima meva
s'és enjoiada ... Brilla ja el nou dia.

CANÇONS D'AMOR I DESIG

I

Deu-me l'amor inesperat
que ens ve amb un aire de follia,
per un carni de claredat,
a l'hora encesa del migdia.

Ell, com la rosa de tardor,
que té un reflex de primavera,
en la nit trista del dolor
evoca l'alba que ens espera.

Baixa com l'aigua del torrent
de la invisible i freda altura,
i àgil i lliure com el vent
res no el captiva ni el detura.

Deu-me l'amor somniador,
el que les hores asserena
i posa un raig d'il·lusió
a cada feble llum terrena.

Aquell amor, beuratge ardent,
fruit al punt dolç, claror novella,
que broda en l'ombra del moment
un indecís fulgor d'estrella.

II

L'amor més fort, l'amor més pur,
¿no serà pas el que naixia,
quan el potent, màgic conjur
d'una mirada em deixondia?...

L'amor més fort... Aquell amor
fet d'harmonia i d'encanteri,
que ve tot d'una sobre el cor
com una pluja de misteri.

Aquell que el goig em féu tastar,
d'una delícia ja oblidada,
quan del meu dins feia aixecar
l'oculta flama renovada.

Xoc d'un esguard, bes d'esperit;
guspirejar de flames vives!...
Sento el ressò dintre del pit,
d'un batre d'ales fugitives.

CANÇÓ DE LA PETITA NOSTÀLGIA

Hores serenes d'amor;
amb el mirar dintre l'aigua,
i el pensament voleiant
devés la vall encimada.
Hores serenes d'amor ...
i un degotís de nostàlgia.

Aquesta llum de la mar,
el tremolor de l'onada,
les folles cançons del vent,
els pins i els lliris de platja...
Com em prendrien el cor,
si el cor ja no fos d'un altre!

Hores serenes d'amor
en el repòs de les cales,
quan l'ombra de l'espadat
damunt la mar s'ajaçava,
i el pensament voleiant,
fugia cap a muntanya...

INCERTESA

El teu record, m'és ara un pebeter
tot cisellat de joia i d'esperança.
Prô els torterols de fum qui me'ls reté,
que munten amb recança?...
Fum vacil·lant i dens -nuvolet gris-
ets boira de captard, o matinada?
Auguri d'un amor esborradís,
o d'una amor ressuscitada?...

SOL-LILOQUI

A Lluís Jordà.

Trucaràs, com solies abans, i la casa
fremirà del retruc. En les cambres recloses
s'alçaran els ressons, com les veus adormides
del passat que esbandissin les ombres perennes.

I entraràs quan l'anhel t'esbatani les portes.

No et deturi el joiós caminar, ni el somriure
trionfant, el silenci d'hostil aparença,
el silenci frement, ni la lleu teranyina
de l'esquiva temença flagell de les hores.

Passa avant com et dictin la força i el ritme
de l'amor, si és amor qui t'empenyi guiant-te.
I veuràs en la llar solitària una pira
de la fusta que el vent de les selves perfuma,
reïnosa pinassa que amaga la glòria
del flameig, i que espera per riure en guspises,
ton impuls vigorós que li apropi la teia.

DOLÇA ESCLAVITUD

I

No diguis que som lliures, amic; aquest camí,
que és nostre i de tothom, té guardes molt severes.
No veus de llarg a llarg les roses de carmí?
No veus dels esbarzers les rígides rengleres?

I encara, més a prop, ¿no veus el guardià
que té més que ningú la veu alta i sonora,
la mar centellejant per entre el roserar?..
Ai, pobre amic!, mai més no serà nostra l'hora

lliberta de turment..
Del goig i la dolor de no sabê oblidar
som presoners i esclaus eternament.

II

No sóc teva, que sóc de l'amor,
i aquesta és la meva victòria.
Tu vingueres -abril, mar sonor,
campaneig del diumenge de Glòria-

i em donares allò que mai més
no em prendràs -quietud, mar serena,
i el fugir d'un vaixell-, sempre més,
de tu a mi la irrompible cadena

del record...

JOIA

Més forta que el neguit que m'és fidel
tostemps, i més que l'ombra sotjadora,
avui t'has fet mestressa del meu cel
o llum, joiosa vencedora.

Has amb mi com feies amb la mar,
que el teu refrec l'asseritava...
Ja no van més les veles a l'atzar,
cor mariner s'ha fet la mar esclava.

Sonora mar que ets tota un gran camí
bo per la llum, el cant, i la ventada
del seu pregon la xarxa del destí
alça pel cor la joia retrobada.

Joia dringant, cascabelleig d'argent,
veu de l'amor triomfadora,
l'amor que espolsa el ròssec de turment,
sota la llum fulguradora.

L'HIVERN AL COR

ROSA MORENT

Il·lusió que m'abrigaves l'ànima
amb un teixit de llum nusat de joia,
vist a través del teu filat se'm feia
tan avinent l'amor i tan benigne,
que ja les mans bullien de sa febre.

I, tot el que hi ha en mi de carn i flama,
l'anhel com un gran vent ho removia.

Aquest poder, aquest poder maligne
del desencís que em va tallant els nusos,
qui l'ha aixecat, quina hora me'l portava?

Cau als meus peus la il·lusió desfeta.
I amor va defallint com una rosa
que ans de morir, la glacial bravada
sent de la mort, en caure-li una fulla.

CANÇÓ DE LES HORES DISPERSES

Per cada anhel ofegat
per cada ardència apagada,
pels remolins del dolor,
muntant a borbolls de l'ànima,

pel goig que daura l'instant,
pel bes marcit ran de llavis...
Ara, un bocí de cançó,
dispers al vent de la tarda.

Qui fa que les hores es tornin cançons?
Qui rep les, cançons que la boca trenava?...
Si en cull una estrofa el vent de ponent,
el vent de garbí tot un cant s'emportava.

El garbí se les endú,
n'escampa el so per la plana,
i ara elles vibren pels camps,
en el blat i entre les canyes.

Els pins en canten un tros,
les ginesteres un altre,
i el mar les diu i rediu
xiuxiuejant a les barques.

Fins el rec silenciós,
n'escampa el ritme i tonada,
i amb aigua feta cançó
ruixima els joncs i les balques.

S'adorm, la tarda en un capvespre fred.
Del cor il·lús, tota esperança és fuita;
els llavis clivellats de tanta set
no espremeran jamai la dolça fruita.

Oh, amor; oh, somni que et guardava al cor!
oh, la paraula mai pronunciada!
com fóra bell, en el capvespre d'or,
morir després que ell m'hagués dit amada!

ESTANCES GRISES

Em parles del migdia resplendent?
i d'unes belles tardes opalines ...
i encara del fogar del sol ixent
no s'han alçat les flames matutines!
Ai, esperança, rosa de turment,
pressents i no endevines!

I si minvessis, rosa, el teu fulgor
suscitador de tan vanes quimeres...
Massa és el cor un foll somniador
que sap guarnir d'estrelles matineres
els seus vaixells... Si és l' hora del dolor
apaga les fogueres.

* * *

Si és l' hora del dolor i no sé cantar
sense que el cant no prengui aire de queixa,
tampoc del clavecí no sé trencar
les cordes, jo mateixa.

Dolor i cant senyalen mon destí,
i ara jo dic: -cap de tan bell n'hi hauria?
Desgrana lentament el clavecí
la pàl·lida harmonia.

* * *

Corrua tenebrosa del records
vinguts per esflorar les roses d'ara,
sobre els anhels que han. defallit somorts
I Caldrà vestir encara

la vesta negra i grisa del passat
pel bell amor que el flam ja s'extingia?
Quan els darrers besllums s'han apagat
la gran buidor s'obria.

* * *

Jo llenço a dins -pluja de flors morents-
tot el que abans les hores m'enrosava
la blanca llum dels dies resplendents,
la dolça nit, i l'agonia blava

del capaltard que és un sospir de mel;
joies d'ahir que el dol em torna noses!
jo llenço a dins tots els clavells i roses;
però el seu nom al cor, com un estel.

ELS CANTS DE L'ADÉU

I

Els pensaments van de camí.
L'hora desencisada els veu fugir
de la fontana d'on brollava el somni,
somni teixit d'anhel i de mentida.

Mai més no dansaran els pensaments
les seves rondes fràgils i dements,
prop la fontana d'aigua cantadora,
que s'esmuny, indecisa, per les selves.

Els pensaments ara detesten l'or
de les arbredes, i la llum que mor
quan el ponent acoloreix la plana,
i detesten la mar d'ones tranquil·les.

Fàcils belleses tan de bon collir
que ens ofrena la plana o el jardí,
heu perdut tot l'encís, i us ha oblidades
el cor enorgullit de sa victòria.

Vers les muntanyes resplendents se'n van
els pensaments. Sols un instant,
un tímid nuvolet de melangia
ha fet ombra al camí... Mes el sol ara,

damunt la neu de les muntanyes brilla.

II

Adéu, la meva amor meravellosa
bella i terrible com la mort!
Diu que en els cims la blanca neu no és fosa;
ella em darà conhort.

Si el teu record tingués per companyia,
el dolç insomni breu
ningú no me'l prendria,
i floririen roses en la neu.

Aquesta bullentor dels alts instints,
aquest alçar-se el cor a flor de llavi,
i aquest decandiment venes endins,
que els ímpetus escapça com un glavi!

Es lassitud el fre deturador
plugim i glaç que apaga ma foguera?
quan el repòs em sigui abellidor
les meves fams, privació, exaspera.

Fes que al meu pas s'allarguin els camins
-peus nus el cor per la ruta novella-,
fes que la nit abrigui els meus destins
i així la llum em semblarà més bella.

PERENNITAT

Fins a la mort, amat, seran per tu,
mos pensaments i el foc de la meva ànima,
fins a la mort, fins a la mort tindràs,
mes ideals besades.

Jo t'amaré en l'hora del somrís
i en la del plor, quan fina l'esperança,
i el cor va descendint a poc a poc,
dins l'ombra inacabable.

Jo t'amaré fins en l'oblit de tu...

SI FOSSIS MEU ...

Nodreix l'amor de sentiments i absència, i així traurà meravellosa flor ...

MARAGALL.

Si fossis meu, series tal com ets,
De bell, amic, de la mirada incerta,
que dus una auriola lluminosa,
prô tens l'abraç gelat?...

Ma fe fóra més teva,
si el nostre anell no fos anell de somni.
claror que no ha brillat?

Si la música ardent del nostres besos
el casolà silenci hagués trencat?

Si aquell amor tan bell en esperança;
les roses del jardí de casa nostra,
l'haguessin vist fruitat?...

O bé és que ara t'estimo perquè em puny,
amic que massa d'hora te n'anars,
l'enyor cruel de l'estimar de lluny?...

PRENDRÉ LA CENDRA TRISTA

Avui que el goig de les defeses roses
m'encén l'afany al pensament somort,
prendré la cendra trista de les coses
per fer-ne foc i flama de record.

Vull recordar fins que les tiges dures
del vell sofrir, germinaran al pit;
pel teu record, amor fet de tortures
i brins de goig, vull oblidar l'oblit.

Oblit! ... Llanguir les veus de mica en mica
les veus amades, dins el nostre cor;
perdre'n el so talment com la musica
de flauta, que en la nit s'apaga i mor.

Ah, no, l'oblit! ... Vull recordar fins l'aire
del seu respir i el seu mirar candent;
i en un perfum llunyà la seva flaire,
i el seu besar en un bruel del vent.

VISIONS I ELEGIES

NOCTURNAL

A J. M. Junoy .

La nit fila el misteri de les hores
pausadament, com un manyoc de lli,
del fil teixit en fa claror d'aurores
i dematins unguits de serení.

-Tanta de llum i d'ombra que atresores
oh, nit amiga, no n'hi haurà per mi?
-Dies enllà, damunt la nit que ignores,
veig un estel alçar se i resplendir.

Canta, cor meu, per l'amargant tenebra,
pel jorn que mor auriolat de febre,
pel desencís que atiarà l'anhel,

per l'esflorar-se el temps com una rosa...
canta, cor meu, que és la més bella cosa
caure en la nit per abastar l'estel.

PETIT POEMA DE LA NIT

A Alfred Gallart.

Estimada no em series,
nit adusta, nit fidel?
Més, molt més que tots els dies.

Que si els dies són per viure
ets tu, nit, per somniar
i en el somni el cor és lliure.

Oh, nit d'abraçada pia,
-abraç d'ombra i serenor-
Oh, nit, corona del dia!

No em siguis cinyell de roses
ans de flama que consum
i purifica de noses,

ni em siguis mort ni oblidança
d'inquietuds diürnals
ni em duguis pau ni gaubança.

Torna'm més altes i fortes
les meves hores vibrants
i mes recances somortes.

I fes que sota l'estesa
de tes vacil·lants foscors
sigui el record brasa encesa.

NOCTURN

Oreneta,
Lleu bronzir de sageta,
un cop d'ala a la terra i l'altre al cel.
Així l'esguard, com un ocell cansat
de la visió de les negrors terrenes,
de nits s'és remuntat,
vers les profundes altituds serenes,
blanques de lluna i de polsim d'estel.

Errívol caminar,
d'estàtics ulls per vies ignorades,
¿què hi devíeu cercar,
en les immenses planes argentades?...
Potser l'ombra llisquent o les petjades,
d'aquell amic que ho era tot per mi,
que em deia amada,i me'l prengué el destí...

Mes no, que l'ombra d'ell,
no hi és entre les boires lluminoses,
del cel d'aquí, sinó en mig de les roses,
d'un altre cel més bell.

Per via del dolor,
muntà l'amic vers l'alta serenor,
i ell que, ací baix, no hagué roses neulides.
ni l'encisava el flam de cap lluerna,
ara petja els blauets i margarides,
de la muntanya eterna.

ELEGIA DE NADAL

A Octavi Saltor.

Jo ja l'havia desaperada la cançó,
per què ara el so em retorna?
per què ara em porta aquell Nadal, aquell Nadal,
que era amagat en l'ombra?...

M'ha retornat, aquell Nadal; m'ha retornat
sense neu, ni violins, ni res de tendre,
només la joia aspra i forta del dolor,
mullant la boca encesa.

Només el flam i l'agonia d'un amor,
Amor i tedi d'amor,
amor or-cendra.

* * *

Matinada pels carrers ensomniats,
quan del cel xop de rosada,
degoten ombres i estrelles.
Els carrers eren obscurs,
mes l'església resplendent.

Tants de ciris que eren vius sobre l'altar,
i les flors d'or i de seda,
i l'Infant que rep els besos sense plor,
i els infants que besen,
i aquella hora que s'alçava la cançó...
no esqueixaven ma tenebra?...

* * *

La cançó d'aquell Nadal
no era alada ni lleugera,
no fugia pels vitralls,
ni pujava com l'encens cap al cel negre.

Duia flocs del meu dolor,
penjats entre lletra i lletra.
La cançó d'aquell Nadal,
es quedava a flor de terra.

Han retornat, tumultuosos, els instants.
Ara són clars de tarda.
Camins del bosc, daurat de fulles i de sol,
sol de claror malalta ...

I els dos àlbers que guaiten com tremola el riu,
i, sota el pont, l'aigua que és verda i dansa,
i li cauen a sobre roses de ponent,
i ella se'n va esfullant-les...

Tot, altra volta, m'ha vingut amb la cançó,
la cançó del meu dolor,
però més bell encara.

SILENCI AMIC ...

A Josep Albert

Estimo el silenci que em du com ofrena
la joia perduda i l'antic sofrir,
bon punt la nit blava comença d'ordir,
el seu vel d'estrelles i de lluna plena.

Silenci del vespre! Les mortes paraules
fas viure per una mercè del record,
i em tornes a l'hora de joia, d'amor, i de mort.

És lluny, i era rossa l'a tarda hivernenca,
la vila és llunyana,
i ja és mig perdut el so de campana
que deia a la vila «ara el sol se'n va».
Ha emmudit la veu de la tramuntana
que llança a l'espai l'or vell de la plana
i assota l'eterna verdor del pinar.

Oh, tarda hivernenca del cel escarlata,
que tens oliveres guarnides de plata,
i tens un camí,
per on l'amor i la joia saberen venir

precedint l'adusta, la divina Amiga!...
Oh, tarda, ets vinguda tota serenor,
lentament, amb una majestat callada.
Et duia el silenci... Tarda... visió...
recordança amada!

EL CANT DEL DOLOR

EL CANT DEL DOLOR

A Josep Maria Capdevila.

Jo dic. Farem via per totes les rutes obertes
sentint les espines del viure dessota el peu nu.
Les flors de la joia durem com a flames despertes
cenyint dues voltes la testa de pols insegur.

Potser l'alenada del tedi ens sigui metzina...
Potser d'una llar que ens espera rebrem la claror...
Qui sap si una vida germana tindrem per juguina,
o s'alci la joia dels altres de nostra dolor.

Si els homes per rutes incertes i vanes fem via,
la terra dels homes segueix immutables camins.
La terra, que el dol no commou ni la joia canvia,
ni res la transforma sinó els seus mateixos destins.

Ens rep per primera vegada i resta impassible.
Després ens fa seus amb l'estreta de l'últim abraç.
Oh, foll qui ha cregut algun cop a la terra sensible,
i veu el seu ritme movent-se amb el nostre compàs!

Passem els humans... nostre pas defallent no endevina,
ni apaga sa llum el contacte del nostre dolor,
ni minva el florir quan la humana bellesa declina,
ni té per les nostres tortures una ombra de plor.

Qui ho diu, que s'emboira la terra de nostra tristesa
si és nostre el dolor, i el portem en el pit cadascú?...
Dejorn farem via per tots els camins de bellesa
amb totes les punxes del viure dessota el peu nu;

L'ALTDESIG

-Quina bella hora per morir, la tarda pia!
-deia-. I la mort tombà el camí
quan ja venia.

En dolça tarda o gai matí,
ara diria:
-Quina bella hora per sofrir!

CANT A LA MORT

A Víctor Català

Quan ma vida era una alba serena
blanca i rosa talment un somrís,
sense crit ni ressò de tempesta,
ni desvari de cor insubmís;

quan enyor no em portava recances
ni estimar m'era dol ni fatic ...
Jo temia la mort i la veia
tan hostil com un rostre enemic.

Oh, la mort! L'afamada invisible,
que ens apagues la llum del mirar,
que detures cançons i rialles,
i ens refredes l'anhel de besar.

Oh, la mort, que vigiles en l'ombra
de la tarda, i al cor de les nits...
Quan ma vida era una alba serena,
el teu riure em glaçava els sentits.

* * *

Les mudances del temps i de l'hora
com transformen les rutes del cor!
Ara un núvol color de penombra
ha emboirat el meu cel rosa i or.

I ara em sembles, oh mort, tan amable
que reposo en el teu pensament,
com s'ajeu sobre el mar del capvespre
la llum fina -lilàs del ponent-.

I m'enfonso en la teva esperança,
-blanca aurora d'un dia novell-
com s'enfonsa en la nit constel·lada
sedejant d'amplituds, l'oronell.

Preneu, Senyor, ma vida. que es consum
en el desig d'una immortal bellesa;
preneu la rosa de ma juvenesa.
Jo vull morir sota la vostra llum.

LA PREGARIA EN LA NIT

A J. M. López-Picó.

¿Sou Vós, passant -imperiosa crida
d'un pas silent a frec del meu llindar-,
qui heu despertat ma vida
i el tremolor del cor heu fet alçar?
El tremolor profund que és un galop
i es torna veu que clama i veu que implora
i diu: Senyor, tan d'hora,
i camina altre cop?

Veieu, Senyor: ni estrella ni fanal
i els braços de la nit em fan basarda.
Si cal fugir l'ombra del meu portal
no em deixaríeu esperar la tarda,
que l'or del sol polsimarà ma via?...
Ara, Senyor, tampoc res no em plauria
sinó la llum de caires matisats
que les arestes fines dels sembrats
em tornarà vistoses;
i aquell tímid va i ve que és un convit,
del tamariu del marge, tot florit,
de marietes i roses.

Mes, si el vostre voler,
m'obre de nou les rutes oblidades,
deu-me, Senyor, per revifar el deler,
un guspireig de les fervors passades.
No pas del flam d'uns ulls enamorats
ni del gran foc que atien les besades
ni dels encesos llanguiments sobtats,
cor en el cor, i mans entrelligades.
Ans d'aquell foc d'auríferes clarors
-deliciosos crueltats divines-
que fa esclatar roses de cent olors
en les vostres espines.

TREMOLOR SAGRADA ...

A Tomàs Roig i Llop.

Tremolor sagrada d'ànima que es dóna,
al diví vertigen del més alt amor.
Mel de les espines, si Ell me'n fa corona,
i cinyell pel cor.

Oh, capella fonda, tremolors callades,
llumenet que branda, divinal festí,
amorosa estreta d'unes mans clavades,
un cor per coixí...

Oh, les escondides roses aflamades!...
Ara són per mi.

ÍNDIX

Pròleg
Abril desvetllador
Alliberada de l'afany inútil
Cançons d'amor i desig
Cançó de la petita nostàlgia
Incertesa
Sol'liloqui
Dolça esclavitud
Joia
Rosa Morent
Cançó de les hores disperses
S'adorm la tarda
Estances grises
Els cants de l'adéu
Aquesta bullentor
Fins a la mort
Si fossis meu
Prendré la cendra trista
Nocturnal
Petit poema de la nit
Nocturn
Elegia de Nadal
Silenci amic
El cant del dolor
Quina bella hora
Cant a la mort
Preneu, Senyor
La pregària en la nit
Tremolor sagrada